

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. K.** zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Nové Město na Moravě**, se sídlem Vratislavovo nám. 103, Nové Město na Moravě, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách obce Nové Město na Moravě (<http://www.radnice.nmnm.cz/>), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2019, čj. 62 A 27/2019-99,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou ke krajskému soudu dne 22. 2. 2019 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonný zásah měl spočívat ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách obce Nové Město na Moravě (<http://www.radnice.nmnm.cz/>), konkrétně žalobcova jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace ze dne 14. 7. 2017, kterou žalobce podal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, k žalovanému, a v odpovědi žalovaného na ni ze dne 24. 7. 2017. Žalobce upozornil, že o tomto zásahu sice krajský soud již dříve rozhodoval, žalovaný však prý zásah znovu zopakoval.

[2] Krajský soud žalobu nejprve odmítl usnesením ze dne 5. 6. 2019 pro překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tentýž krajský soud totiž rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, čj. 62 A 79/2018-72, rozhodl na základě žaloby téhož

žalobce, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách obce Nové Město na Moravě (<http://www.radnice.nmm.cz/>), a to konkrétně žalobcova jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona o svobodném přístupu k informacím dne 14. 7. 2017 k žalovanému, a v odpovědi žalovaného na ni ze dne 24. 7. 2017, byl nezákonný.

[3] NSS v prvním rozsudku této věci ze dne 8. 10. 2019, čj. 10 As 221/2019-35, usnesení krajského soudu zrušil. Zásah, o kterém rozhodoval krajský soud prvním rozsudkem, a žalobcem tvrzený zásah, o kterém soud rozhodovat odmítl, totožný není. Žalobce tvrdil, že dokumenty byly žalovaným opětovně (neznámo kdy) zveřejněny. To žalovaný sice odmítal, krajský soud však z toho odvodil závěr, že žalobní tvrzení o opětovném zveřejnění dokumentů je „zcela nepravděpodobné“. Takovýto závěr krajského soudu nemůže mít pro vyslovení překážky věci pravomocně rozsouzené žádný význam. Krajský soud zde jinými slovy potvrzuje, že žalobce tvrdí jiný zásah než zásah posouzený prvním rozsudkem, tomuto tvrzení však soud nevěří. Tyto teze však nemohou vyústit v odmítnutí žaloby z důvodu překážky věci pravomocně rozsouzené [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[4] Krajský soud proto rozhodoval znovu, tentokrát žalobu věcně projednal a dospěl k závěru, že tvrzené jednání žalovaného není nezákonným zásahem. Soud vzal jako nesporné, že prostřednictvím webového vyhledávače Google byly dokumenty s osobními údaji žalobce dohledatelné i v únoru 2019; to na jednání soudu potvrdil výslovně i žalovaný. Pokud jde o dohledatelnost údajů, žalovaný věrohodně vysvětlil, jak k tomu došlo. Podle žalovaného nebyly dokumenty s osobními údaji žalobce znovu zveřejněny, ale zůstaly z důvodu funkcionality redakčního systému prostřednictvím webových vyhledávačů nadále dostupné. Naopak verzi žalobcovu, že by žalovaný po rozsudku ze dne 21. 8. 2018 dokumenty s osobními údaji žalobce znovu zveřejnil, žalobce ničím nedoložil a verzi žalovaného nezpochybnil. Krajský soud proto dovodil, že se žalovaný nedopustil žalobcem tvrzeného zásahu, který měl spočívat v opakovaném zveřejnění žádosti o informace s osobními údaji žalobce. Pokud by snad zásah žalovaného měl spočívat v tom, že prostřednictvím některých webových vyhledávačů byly žádost a odpověď na ni s osobními údaji žalobce dostupné i v únoru 2019, nejednalo by se o nový zásah, nýbrž o pouhé následky původního nezákonného zásahu (tedy nezákonného zveřejnění osobních údajů žalovaným v dokumentech na internetu), které již nejsou přímo žalovanému přičitatelné.

[5] Žalobce za nezákonný zásah neoznačuje postup žalovaného, který dokumenty s osobními údaji žalobce ponechal na serveru poté, co je z webové stránky odstranil, nýbrž jejich zveřejnění na webové stránce. K tomu však již po vydání rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 62 A 79/2018 nedošlo (nedocházelo). Ani pro tento případ tedy nemůže být žaloba důvodná.

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel považuje za nepodstatné, zda žalovaný zveřejnil osobní údaje stěžovatele opakovaně, či zda byly osobní údaje zveřejněny kontinuálně. Nesporné je, že osobní údaje byly veřejně dostupné ještě v únoru 2019. Soud prý navíc chytá stěžovatele „za slovo“ a uvádí, že stěžovatel nežádal deklaraci, že žalovaný neodstranil dokumenty ze svého serveru, ale jen ze své webové stránky. Takovýto výklad

pokračování

žaloby je nepřipustně formalistický, stěžovatel používá pojmy server a webová stránka či web „promiscue“. Soud ani dostatečně nevysvětlil, jaký je rozdíl mezi pojmy server a webová stránka. Soud „využil drobnou terminologickou nepřesnost“ žaloby k tomu, aby žalobu zamítl. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na judikaturu k poučovací povinnosti soudu. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že žalované zveřejnění osobních údajů není novým nezákonným zásahem, ale jen následkem prvotního nezákonného zásahu, o kterém již krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 21. 8. 2018. Na zbylých jedenácti stranách z celkem patnácti stran kasační stížnosti vyjadřuje stěžovatel nesouhlas se zveřejněním osobních údajů stěžovatele a advokáta na webových stránkách NSS.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] NSS nejprve zvážil přípustnost opakované kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Jak však již NSS v minulosti opakovaně vysvětlil (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008-119), § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se NSS nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout citované ustanovení též na případy, kdy NSS zrušil procesní rozhodnutí krajského soudu, aniž hodnotil opodstatněnost samotné žaloby, však není možné. Takovýto názor by totiž vedl k odmítnutí věcného přezkumu napadaného rozhodnutí. Kasační stížnost je proto přípustná i přes dikci § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] NSS konstatuje, že stěžovatel nijak nezpochybňuje klíčový závěr krajského soudu, dle něhož žalovaný opětovně nezveřejnil stěžovatelovy osobní údaje po 21. 8. 2018 (vydání prvního rozsudku krajského soudu). Na této tezi přitom stála původní žaloba stěžovatele (viz též první rozsudek NSS v této věci 10 As 221/2019, bod 10).

[11] Stěžovatel tento závěr nijak nezpochybňuje, dokonce tvrdí, že to není podstatné. Není prý podstatné, zda byly osobní údaje znovu zveřejněny po 21. 8. 2018, anebo zda na webovém serveru visely celou dobu. To je rozpor proti původnímu obsahu žaloby. Jak poznamenal NSS již v prvním rozsudku, v průběhu řízení před krajským soudem se „stěžovatel posouval směrem k tvrzení, že neví, kdy vlastně žalovaný opětovně dokument s osobními údaji zveřejnil, byl však v každém případě dostupný ještě 8. 2. 2019“ (rozsudek 10 As 221/2019, bod 11).

[12] NSS nepovažuje za nutné řešit otázku, zda osobní údaje byly zveřejněny na webové stránce či na serveru žalovaného. Pokud by snad na tomto stál rozsudek krajského soudu, bylo by třeba jej zrušit, protože v běžném jazyce se vskutku oba termíny směšují a ostře se mezi nimi nerozlišuje. Je všeobecně známo, že každý **webový server**, který lze navštívit přímým zadáním určité adresy či vyhledáním adresy vyhledavačem jako Google či Seznam, je připojen k počítačové síti a přijímá požadavky ve tvaru http (což je právě zadáním přesné internetové adresy, jako je třeba <http://www.nssoud.cz/Uvod/art/1>). Webový server reaguje na zadání adresy (kterou lze zadat přímo nebo dohledat přes webový vyhledavač): počítači, který požadavek vznesl, vrací odpověď. To v praxi znamená, že webový server žádajícímu počítači zobrazí např. HTML dokument (**webová stránka**).

[13] V nynějším případě není sporu, že při vyhledání určité adresy přes vyhledávač Google webový server žalovaného vrátil ještě v únoru 2019 webovou stránku s osobními údaji stěžovatele (byť na tuto webovou stránku server „nepustil“ návštěvníka proklikem z hlavní webové stránky žalovaného).

[14] Proto není třeba se zvlášť vyjadřovat ani k judikatuře a odborné literatuře, která analyzuje poučovací povinnost soudu. NSS opakuje, že v daném případě je nesporné, že údaje na webovém serveru žalovaného ještě v únoru 2019 byly. Krajský soud však nezaložil svůj závěr na tom, že osobní údaje byly na serveru žalovaného. Krajský soud doslova říká toto: stěžovatel za „*nezákonný zásah neoznačuje postup žalovaného, který dokumenty s osobními údaji žalobce ponechal na svém serveru poté, co je z webové stránky odstranil, nýbrž jejich zveřejnění na webové stránce*“. NSS souhlasí s krajským soudem, že nic takového se po srpnu 2018 nestalo.

[15] NSS tedy shrnuje, že žádné dokumenty na webové stránce žalovaného nově zveřejněny nebyly. Dokonce nelze ani říci, že by původní zásah pokračoval „*i po právní moci rozhodnutí soudu*“ (rozsudek 10 As 221/2019, bod 12). Žalovaný odstranil již v průběhu řízení o prvé žalobě z roku 2018 „proklik“ na tyto dokumenty (webové stránky). Opomněl však, že tyto dokumenty zůstaly na webovém serveru a webové vyhledávače jsou s to je vyhledat a příslušné webové stránky přímo zobrazit. Jak k tomu správně říká krajský soud, v daném případě šlo o pouhé následky (či přesněji řečeno, důsledky či pozůstatky) původního nezákonného zásahu, tedy nezákonného zveřejnění osobních údajů v dokumentech na internetu. O tomto zásahu již rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 21. 8. 2018. Nešlo tedy o nový nezákonný zásah, žalovaný jen nedostatečně dřívejší zveřejnění odstranil. NSS však nemůže souhlasit s krajským soudem, že tato situace nebyla vůbec přičitatelná žalovanému. Takováto teze je rozporná i s obsahem spisu, neboť žalovaný sám ve vyjádření k žalobě krajskému soudu vysvětlil, že sporné dokumenty s osobními údaji v reakci na upozornění stěžovatele odstranil i z webového serveru.

[16] NSS opakuje, že žalovaný neprodleně odstranil dokumenty z webového serveru. Mezi podáním „předžalobní výzvy“ žalovanému a podáním žaloby uplynulo jen deset dní (12. 2. 2019 - 22. 2. 2019). I proto se jeví okamžité podání žaloby stěžovatelem, který ani nevyčkal, jak a zda žalovaný zareaguje na jeho upozornění, jako „souzení pro souzení“ [srov. k tomu přiměřeně rozsudek ze dne 11. 7. 2019, čj. 9 As 138/2019-35, body 29 a 30, kde NSS aplikoval na zásahové žaloby princip *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soud nezabývá), a vysvětlil, že pokud by soud tento princip neaplikoval, „*otevřel by tím bránu ke zbytečnému souzení, čímž by se ovšem bezdůvodně zvýšilo zatížení soudní soustavy, a tím prodloužila doba rozhodování sporů, v nichž jsou ve hře skutečná veřejná subjektivní práva jednotlivců*.“].

[17] Stěžovatel odkazuje na rozsudek ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37, kterým stěžovatel argumentuje ve prospěch teze, že nezákonným zásahem je též takové zveřejnění osobních údajů na webové stránce, k níž se lze dostat jen vyhledávačem. NSS nicméně poznamenává, že v případě řešeném rozsudkem 9 As 198/2018 byly osobní údaje přístupné z hlavní webové stránky, byť asi po vícero odkazech [srov. rozsudek 9 As 198/2018, bod 17 - „*na webových stránkách krajského úřadu (stěžovatele) byl pod několika*

pokračování

záložkami zveřejněn dokument obsahující“ osobní údaje, bod 24 – „V daných souvislostech je bezpředmětné, prostřednictvím kolika odkazů bylo možné dokument nalézt“, což je reakce na kasační námitku správního orgánu, že dokument byl umístěn pod několika záložkami - viz bod 6]. Právě uvedené je však relativně bezvýznamné.

[18] Podstatnější je to, že ve věci 9 As 198/2018 šlo o první projednání věci. Proto ve věci 9 As 198/2018 vůbec nepřicházelo do úvahy posouzení, co se na zveřejněném dokumentu či jeho důsledcích změnilo v mezidobí mezi vynesáním prvního rozsudku a druhého rozsudku krajského soudu. Pro nynější věc je podstatné, že nový zásah nebude založen jen proto, že na internetu zůstane nějaká stopa po předchozím zásahu, tedy po předchozím zveřejnění osobních údajů, o kterém již soud meritorně rozhodoval a posoudil ho jako nezákonný zásah.

[19] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[20] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu NSS uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38 atd.).

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu